

Geld

De PO-raad is verontwaardigd dat er nu toch bezuinigingen op het programma staan van de grote partijen terwijl ze dacht dat die juist waren teruggedraaid. Ik vraag mij af of de kwaliteit van het onderwijs per se afhankelijk is van geld.

Mijn zoon Wessel had een leerlinggebonden financiering, een zogenaamde rugzak. Ik denk dat de school de € 12.000,- die ze in totaal voor hem heeft ontvangen, bijna compleet in de schoolkas heeft kunnen storten. Bijna geen cent ervan is aan Wessel besteed. Wessel had bovendien drie jaar lang een ambulante begeleidster die niets constructiefs heeft bijgedragen aan zijn verblijf op de middelbare school. Ook die kosten hadden bespaard kunnen worden.

De overheid heeft de regels voor rugzakken en zorgplicht de afgelopen jaren, sinds de Wet op de Expertisecentra er kwam in 1998, amper gehandhaafd.

Scholen worden bijvoorbeeld geacht een handelingsplan te maken voor een rugzakkind. Dat plan moet binnen 6 weken na de toekenning van het rugzakgeld gemaakt zijn. Het is het contract met de ouders, de verantwoording van de besteding van het beschikbare geld en het moet leiden tot deskundige begeleiding van de leerling met als doel dat deze het eindexamen haalt en een vak gaat leren. Maar als de school geen handelingsplan maakt gebeurt er helemaal niets. Na twee jaar, in sommige gevallen pas na drie jaar, moet de school even wakker worden, want dan vervalt de indicatie en moet er dus geherindiceerd worden. Bij de aanvraag daarvan dient de school een handelingsplan daadwerkelijk in te leveren. Dat is voor scholen in het algemeen niet zo ingewikkeld. Ze pakken een standaardplan, zetten er wat holle frases in en laten dat de ouders ondertekenen. 'Als u niet tekent krijgt uw kind geen rugzak meer en tja, dan kan hij natuurlijk niet op deze school blijven.' Dus de ouders tekenen altijd en de buit is weer binnen.

Deze hele gang van zaken is om twee redenen heel erg jammer. Omdat de plicht tot het maken van een goed handelingsplan de afgelopen veertien jaar niet is gehandhaafd is er ook geen expertise ontstaan. De scholen hebben zich niet hoeven inspannen. We zitten nog steeds op hetzelfde niveau als veertien jaar geleden: Elke individuele ouder moet bij elke individuele leraar pleiten voor zijn of haar kind: 'Kunt u niet een beetje rekening met hem houden want hij heeft ADHD.' 'Nou dat zullen we wel eens zien mevrouw.' We zijn in al die jaren en na al die investeringen -veertien jaar expertisecentra- geen steek verder gekomen dan dit.

De tweede reden waarom dit jammer is, is natuurlijk de enorme verspilling. Aan de Wet op de Expertisecentra van 1998 ging tien jaar van onderzoek vooraf. Ik moet er niet aan denken wat dat allemaal gekost heeft. De wet heeft vanwege wanbeleid en gebrek aan handhaving geen resultaat geboekt en dankzij een duttende tweede kamer wordt die nu ook nog weggegooid. Omdat de minister daar een idee over heeft dat twintig jaar geleden al achterhaald was. De samenleving betaalt hiervoor uiteindelijk de rekening. Niemand anders.

Als de scholen die het ontvangen rugzakgeld van de afgelopen 14 jaar niet kunnen verantwoorden, dat nou eens terugstorten... Dan hebben we zo een miljard bij elkaar. Daarvan kunnen we dan misschien de uitkeringen betalen voor die jongvolwassenen die de afgelopen jaren door diezelfde scholen werden buitengesloten.